

Sygn. akt II W 370/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant Damian Lis

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu dnia 16 maja 2017 roku, 2 czerwca 2017 roku i 05 lipca 2017 roku sprawy przeciwko **S. P., s/c F. i G. z d. K., urodz. (...) w S.**, obwinionemu o to, że

w dniu 16 czerwca 2016 roku ok. godz. 11:57 w P. na ulicy (...) kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) nie zastosował się do znaku zakazu B-5 (zakaz wjazdu pojazdów o dmc. przekraczającej 16t, tj. wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

ORZEKA:

1. Obwinionego **S. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, co stanowi wykroczenie z art. 92 § 1 kw, zaś na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia kary.
2. zwalnia obwinionego **S. P.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

.....

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).^{b)}
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.^{b)} W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
7. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9) ^{c)}

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót „k.p.w.” oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe
- b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej
- c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 370/17

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2016 roku S. P. przyjechał do P. pojazdem ciężarowym V. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 16 ton. Po rozładowaniu towaru w sklepie (...) przy ul. (...), skierował się do kolejnego sklepu tej sieci przy ul. (...). W tym celu jadąc ul. (...) na skrzyżowaniu z ul. (...) przejechał na wprost w ul. (...), a następnie skręcił z ul. (...) w ul. (...) w lewo – około 11:57. Tymczasem na wjeździe w ul. (...) – na skrzyżowaniu z (...) obowiązywał zakaz wjazdu samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 16 ton, ustanowiony znakiem B-5. Zaś pod znakiem B-5 widniała tabliczka, iż „nie dotyczy posiadających zezwolenie wydane przez Urząd Miasta P.”.

S. P. był karany za wykroczenia, ani za przestępstwa (vide k. 20).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wskazał, że trasa, na której ustawiony był zakaz wjazdu samochodów ciężarowych była dla niego dozwolona, ponieważ posiadał stosowne zezwolenie. Potwierdził, iż 16 czerwca 2016 roku najpierw udał się z towarem do sklepu (...) przy ul. (...), następnie zaś udał się do sklepu przy ul. (...). W tym celu jadąc ul. (...) pojechał na wprost ulicą (...), potem zaś skręcił w lewo w ul. (...) i dalej dojechał do obranego punktu docelowego (vide k. 72-74, 100-101).

Z informacji Pełnomocnika ds. transportu publicznego i inżynierii ruchu drogowego Gminy M. P. wynika, iż na wskazany pojazd wydano zwolnienie o nr (...) na wjazd do tzw. strefy C16, zgodnie z regulaminem wydawania i użytkowania zezwoleń upoważniających do wjazdu i poruszania się ulicami objętymi ograniczeniami ruchu dla pojazdów na terenie Gminy M. P. (vide k. 89-98). Zezwolenie (identyfikator) ważne było do 31.06.2016r., a więc było ważne 16.06.2016r. (vide k. 27 i 31), nadto zawierało opis trasy przejazdu: „Wjazd do strefy C16 ulicami (dotyczy ulic objętych znakiem zakazu B-5 16t): (...) (od skrzyż. (...)), J. P. (...) (od skrzyż. zW.), O. (od przejazdu kolejowego), B. (od skrzyż. z C. i (...)). Na pozostałych ulicach należy stosować się do ograniczeń lokalnych. Identyfikator nie uprawnia do wjazdu w strefę C8”. Z kolei z zapisu z monitoringu miejskiego wynika, iż obwiniony przedmiotowy identyfikator umieścił zgodnie z wymogami regulaminu w prawym dolnym rogu szyby pojazdu (vide k. 74).

Powyższy stan faktyczny nie budzi wątpliwości, powołane dowody jednoznacznie stan ten wykazują.

Z kolei przesłuchany w charakterze świadka Ł. M. – odpowiedzialny w Urzędzie Miasta P. za wydawanie zezwoleń na poruszanie się w strefie ograniczonego ruchu, jak i za kontrolę przestrzegania zasad korzystania z tych zezwoleń wskazał, że opisany wyżej identyfikator (zezwolenie) i zapis trasy przejazdu w tym zezwoleniu, nie zezwalały obwinionemu na to, by na skrzyżowaniu ul. (...), obwiniony pojazdem ciężarowym o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 ton, wjechał w ul. (...). Obwiniony mógł co najwyżej jechać ul. (...) w kierunku centrum miasta, potem zaś ulicą (...) dojechać do C. i dopiero tutaj na nią wjechać. Aby wjechać w ul. (...) na skrzyżowaniu z (...), trzeba mieć dodatkowe zezwolenie na ten obszar (vide k. 81-84). Według świadka wynika to planu organizacji ruchu, który świadek złożył na rozprawie (vide k. 79).

Zeznania te sąd uznał za wiarygodne, bowiem świadek przedstawił zasady organizacji ruchu na pojazdów ciężarowych zgodnie z tym, jak je stosuje przy wydawaniu zezwoleń i przy kontroli ich wykorzystania.

W związku z powyższymi ustaleniami sąd uznał, iż w niniejszej sprawie okoliczności faktyczne nie budzą wątpliwości, zaś w rzeczywistości ocenić należało zachowanie obwinionego w świetle ustalonego planu organizacji ruchu oraz posiadanego zezwolenia.

Sąd uznał za wiarygodne również dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując żadnych przyczyn by je zakwestionować.

Sąd zważył, co następuje:

Poczynione ustalenia wskazują na to, że obwiniony swoim zachowaniem na drodze, popełnił wykroczenie z art. 92§1 kw, według którego karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu.

Zgodnie z §18 ust. 4 i 5 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, **znak B-5 „zakaz wjazdu samochodów ciężarowych”** oznacza zakaz ruchu:

- 1) samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t,
- 2) ciągników samochodowych,
- 3) pojazdów specjalnych i używanych do celów specjalnych o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t,
- 4) ciągników rolniczych,
- 5) pojazdów wolnobieżnych.

Z kolei określona na znaku B-5 albo na tabliczce umieszczonej pod nim masa oznacza, że zakaz dotyczy pojazdu (zespołu pojazdów), którego dopuszczalna masa całkowita przekracza masę podaną na znaku albo na tabliczce.

Oznacza to, że na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), obowiązywał zakaz wjazdu w ul. (...) samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 16 t, chyba że kierowca posiadał stosowne zezwolenie wydane przez Urząd Miasta P..

Analizując regulamin wydawania zezwoleń, plan organizacji ruchu oraz treść identyfikatora wydanego dla pojazdu, którym kierowca obwiniony, stwierdzić należy, iż wydane zezwolenie nie pozwalało obwinionemu na wjazd w ul. (...) na opisanym skrzyżowaniu. W zezwoleniu nie wskazano wyraźnie ul. (...), jako dopuszczonej do przejazdu samochodu obwinionego, a że regulamin wydawania zezwoleń nakazywał opisywać w zezwoleniu terasę przejazdu, to uznać należy, iż ten konkretny identyfikator nie zezwalał na niezastosowanie się do znaku B-5. Mimo tego, że na tabliczce określającej wyłączenia ogólnie zapisano, iż zakaz nie dotyczy posiadających zezwolenie wydane przez Urząd Miasta P., to jednak treść tego konkretnego identyfikatora nie pozwalała na niestosowanie się do tego ograniczenia.

Zatem sąd uznał, że obwiniony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu wykroczenie z art. 92§1 kw.

Jednocześnie sąd uznał, że w sprawie niniejszej zachodzą szczególne okoliczności, nakazujące odstąpienie od wymierzenia obwinionemu kary. Otóż zdaniem sądu zasady organizacji ruchu przedstawione przez Ł. M. – osobę zajmującą się w Urzędzie Miasta organizacją ruchu dla pojazdów ciężarowych i kontrolą przestrzegania zasad ruchu w ustanowionej strefie ograniczonego ruchu dla pojazdów ciężarowych – są logiczne i całkowicie uzasadnione dobrem mieszkańców. Jednak nie może umknąć uwadze fakt, iż wyartykułowanie w zezwoleniu szczególnych już reguł ruchu dla pojazdu obwinionego nie jest na tyle jasne i precyzyjne, by kierowca pierwszy raz jadący tą trasą, spoglądając tylko na treść zezwolenia i treść znaku, bez chwili wahania mógł podjąć właściwą ocenę sytuacji w zakresie tego czy mógł w danym miejscu wjechać w ul. (...) czy nie mógł. Trzeba powiedzieć wprost – aby wjechać do P. pojazdem ciężarowym o masie przekraczającej 16 ton, trzeba najpierw gruntownie zapoznać się z ustaloną organizacją ruchu i dogłębnie przeanalizować czy posiadany identyfikator pozwala na przejazd poszczególnymi ulicami, a przy tym wiele osób musiałoby skorzystać jeszcze z dodatkowych wyjaśnień zarządcy drogi. Zezwolenie bowiem nie jest całkowicie jasne i dopiero poznanie intencji projektanta strefy ograniczonego ruchu, pozwala rozeznąć się w tym co kierowca ciężarówki może, a czego nie może posiadając dany identyfikator. Aczkolwiek wskazać też należy, że obwiniony mógł bardziej przyłożyć się do swoich obowiązków i trasę przejazdu przeanalizować przed udaniem się w drogę.

Wziąwszy pod uwagę wszystkie te okoliczności i uznając, że naruszenie zakazu wjazdu w (...) strefie ograniczenia ruchu dla pojazdów ciężarowych było jednorazowe, a obwiniony już wie jak interpretować zapisy identyfikatorów, sąd odstąpił, od wymierzenia kary.

Od kosztów postępowania obwinionego zwolniono, uznając to za słuszne z tego powodu, że odstąpiono od wymierzenia kary.

Z: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy obwinionego.